

Arrest

nr. 121 314 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van 20 augustus 2013 om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 22 december 2010 België binnen en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in. Zij is vergezeld van haar minderjarige zoon.

Op 24 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 5 november 2012 wordt ten opzichte van verzoekster en haar kind het bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad van 24 februari 2014 met nr. 119 375 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 17 november 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 december 2012 wordt de tweede zoon van verzoekster geboren.

Op 15 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bij arrest van 18 juni 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 105 242 worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd (het arrest vermeldt verkeerdelijk de datum 19 juni 2012).

Op 5 juli 2013 dient verzoekster samen met andere familieleden een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet.

Op 8 augustus 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 8 augustus 2013 wordt aan verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Op 20 augustus 2013 wordt aan verzoekster en haar twee kinderen opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) gegeven. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde K. R. geboren te (...) van nationaliteit: Afghanistan het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/06/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…).”

Op 22 augustus 2013 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 28 augustus 2013 wordt deze aanvraag in overweging genomen en doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. Uit het verzoekschrift en uit de nota van de verwerende partij blijkt dat verzoekster na de bestreden beslissing een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend die op 28 augustus 2013 in overweging is genomen en momenteel hangend is bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het kader van deze asielaanvraag beschikt verzoekster over een tijdelijk verblijfsrecht en kan huidig bestreden bevel niet worden uitgevoerd. Ter zitting van 25 februari 2014 bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat deze aanvraag nog steeds in behandeling is.

Gevraagd naar het belang bij huidig beroep, antwoordt de advocaat van de verzoekende partij het volgende: zij stelt dat uit Europese rechtspraak en arresten van de Raad blijkt dat het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer aangewezen is om het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen, aangezien dit niet verenigbaar is met haar tijdelijk verblijfsrecht. Waar de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van een gebonden bevoegdheid stelt zij dat het altijd mogelijk is om geen bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien daardoor fundamentele rechten worden geschonden. Een eerdere asielaanvraag heeft weliswaar geleid tot een arrest van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, maar in dit arrest wordt tevens erkend dat zij als Sikh in Afghanistan beschikt over een risicoprofiel en weinig affiniteit heeft met haar land van herkomst, wat ook een indicatie is voor een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, te meer de praktische modaliteiten bij een gedwongen terugkeer haar in het geheel niet duidelijk zijn.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster bevestigt dat zij momenteel een tijdelijk verblijfsrecht heeft en niet ontkent dat de huidige bestreden beslissing momenteel niet kan worden uitgevoerd. Verzoeksters tweede asielaanvraag is in overweging genomen. Er dient te worden vastgesteld dat deze tweede asielaanvraag ofwel zal worden ingewilligd, in welk geval verzoekster een definitief verblijfsrecht krijgt, ofwel zal worden afgewezen. In het tweede geval voorziet de vreemdelingenwet in artikel 52/3, § 1 dat de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven. Verzoekster zal dus niet het risico lopen dat huidig bestreden bevel zou "herleven" maar zal, in geval van afwijzing van haar tweede asielaanvraag, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten krijgen indien de voorwaarden daartoe vervuld zijn. Bijgevolg kan verzoeksters verwijzing naar de duidelijkheid in het rechtsverkeer *in casu* niet zonder meer worden aangenomen, gezien zij momenteel het voorwerp uitmaakt van een procedure die bij negatieve uitkomst, op basis van de wettelijke bepalingen aanleiding geeft tot afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster getuigt bijgevolg *in casu* niet van het vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.3. Gelet op het gestelde in punt 3.2. van dit arrest, dient niet meer te worden ingegaan op de exceptie van de verwerende partij inzake het gebrek aan belang omwille van de gebonden bevoegdheid waarmee het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET